

vælge mellem enten at benytte sin politiske Frihed fuldt ud eller ogsaa gaa sin Vej. Det andet Tilfælde, sagde han, var ganske vist en Afstedigelse, men det var en Afstedigelse ikke af politiske, men af pædagogiske Grunde. Hertil vil jeg imidlertid sige til det ærede Medlem, at saa bliver der vel aldrig nogen politisk Afstedigelse mere i Verden. Det er nemlig kjeldent, at en Regering afstediger en Mand, blot fordi den vil ham som Politiker tillivs; i Almindelighed anføres dog som Grund, at hans politiske Optraeden ikke kan forenes med hans Tjeneste. Det er imidlertid netop det, som burde bekæmpes af al Magt af alle, som søge at hævede Embedsmændenes Uafhængighed og Sætningen om, at Embedsmændene ere et mundværligt Led i det politiske Liv; thi uden denne Uafhængighed ere de ikke blot ikke mundværlige, men de ville endog være meget skadelige Deltagere i det politiske Liv. Den Sag, jeg imidlertid her skal tillade mig at fremdrage, er af en skarper og klarere Bestaffenhed, hvis den er sand, end de. som jeg tidligere har berørt. Den vedrører — det maa jeg gjøre det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds (Nimestad) opmærksom paa — en Jernbanembedsmand, en af de saa Embedsmænd, som det ærede Medlem mente ikke burde kunne afstediges af politiske Grunde. Vedkommende Jernbanembedsmand har indgivet et Andragende til Rigsdagen, idet han opfordrer Rigsdagen til at tage sig af disse Ting. Jeg har indbragt Andragendet i Gaarsmødet, og det er blevet henvist til Andragendeudvalget. Ikke desto mindre er det nødvendigt allerede nu at give en Fremstilling af Sagen, for at den kan blive fuldt belyst og besvaret af Regeringen. I Korsør var der som Inspektionsassistent paa Korsør Station ansat en Mand, hvis Navn er P. N. Holst, cand. polyt. Denne Stilling er en mere fremragende Assistentpost, idet disse Assistenters dels have en særlig Udflugt til Lønningstilæg, dels rekruteres anderledes end andre Assistentter, idet der kræves visse særlige Betingelser for at kunne blive Inspektionsassistent, og hans Myndighed og Stilling viser sig i, at han, naar vedkommende Stationsforstander ikke er tilstede, da fungerer som Forstander. Han er altsaa egentlig Viceforstander paa Stationen. I denne Stilling, siger han, har han iagttaget stor Varsomhed i politisk Henseende, idet han vel har indset, at det kunde medføre Ubehageligheder, hvis han stillede sig for kraft. Noget Tid efter at han var kommen der, kom der imidlertid Klager, og Rygter fattedes i Omløb om, at han agterede i Benstreret-

ning, og disse Rygter medførte saa Beskyldninger og Angivelser fra en meget bekendt Politiker og Embedsmand i Korsør, idet denne frembragte disse Rygter, disse Beskyldninger, for Jernbanedirektionen. Denne Jernbanedirektion tilbedte ham saa en Advarsel mod at drive politisk Agitation med det Tilsoiende, at Sagen for denne Gang ingen videre Følger vilde medføre for ham, men at den i Gjentagelsestilfælde uundgaelig vilde paadrage ham Forflyttelse eller Afstedigelse. Soaledes stillede Jernbanebestyrelsen sig til denne Assistentens politiske Selvstændighed. Han søgte nu at rense sig, og, som han sagde, tilbageviste han energisk Beskyldningen som Usandhed og Bagvaskelse, og han gav samtidig Anvisning paa den Skilte, hvorfra Rygterne maatte være komne, og haabede, at Sagen dermed var glemt. Men nogen Tid efter blev han pludselig forsat fra sin Stilling i Korsør til en underordnet Plads ved Masnedssund Station, idet han her kun blev almindelig Assistent; medens han i Korsør var den Første efter Stationsforstanderen, blev han paa Masnedssund Station den Sidste, idet han i Tilfælde af Stationsforstanderens Fraværelse ikke kommer til at indtage hans Plads, hvilket derimod er Tilfældet med en af de andre Assistentter. Da dette var sket, indgik han for at faae fuld Sikkerhed for, hvem der havde anlagt ham, og hvorledes han i det Hele stod, med en Klage til Indenrigsministeriet, idet han udbad sig Audients, saer han, hos Hs. Excellence Indenrigsministeren, og under denne anmodeede han i al Erbødighed om, at der maatte blive foranstaltet en Undersøgelse i Sagen, idet han fuldt ud fortrøstede sig til, at en saadan vilde i enhver Henseende falde ud til hans Retferdiggjørelse. Denne Anmodning om en Undersøgelse blev først afvist af Ministeren, men dernæst erklærede Ministeren, at han selv personlig havde foranlediget ham forflyttet fra det Sted, hvor han var ansat og gjorde Skade med Hensyn til de kommende Rigsdagsvalg, til et andet Sted, hvor han ingen Fortræd kunde forvoldte. Men derefter mente saa den paagjældende Embedsmand, at der for ham her ikke var Andet at gjøre end at tage sin Afsted, hvis han da overhovedet vilde bevare noget Haab om at hævede sin Selvstændighed, og det gjorde han saa, men han yttrede tillige samtidig til den høitærede Minister, at han agtede at henvende sig til høiere Vedkommende — han mente dermed Folkethinget — og han indgav saa en Klage til Folkethinget. Jeg tror nok, at dette er det kræftfælle Exempel paa politisk Afstedigelse, der endnu er fremkommet i den sidste Tid. Her er ikke